

דברי משיח

ה'תשמ"ט

התוועדות ש"פ וארא, ר"ח שבט

מכבוד קדושת

אדמו"ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

בלתי מוגה

יוצא לאור על ידי

„המכון להפצת תורתו של משיח“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ותשע לבריאה

ה' תהא שנת עצמות טובה

קט"ז שנה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

פתח דבר

לקראת ש"פ וארא – הננו מוציאים לאור "הנחה" ויומן מהתועדות ש"פ וארא, ר"ח שבט תשמ"ט (לפני שלושים שנה) – תדפיס מיוחד מתוך "דברי משיח – ה'תשמ"ט".

בתור הוספה, באו בסוף הקונטרס "פנינים" נבחרים מחלוקת הדולרים לצדקה ביום ראשון, ב' שבט ה'תשמ"ט (הר"ד המלא יתפרסם אי"ה בכרך השייך לתקופה זו). כמו"כ באו "פנינים" נבחרים מחלוקת הדולרים דיום ראשון, י"א אייר תש"נ – בפרסום ראשון – מתוך סרט הקלטה ממהלך החלוקה (מתוך דברי משיח תש"נ ח"ד, שמכניס עתה לדפוס).

*

אודות המעלות שבסדרה זו, ואופן עריכת השיחות¹ והיומן² – ראה בארוכה ב"פתח דבר" לדברי משיח ה'תשנ"ב חלק ראשון.

*

מבין שלל השיחות שנאמרו ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א במשך השנים תשי"–תשנ"ב (ולפני כן), ת"ל זכינו שרובן ככולן נשמרו על הכתב או בהקלטה. אולם, עדיין ישנן ריבוי שיחות שטרם ראו אור מעולם, וזוה בקשתנו שטוחה כלפי ציבור אנ"ש והתמימים: אנא, מי שבידו הנחות ורשימות משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, וכן ר"ד בעת חלוקת השטרות לצדקה או "יחידות" וכיו"ב, ויומנים מ"בית חיינו" (ובמיוחד מהשנים תשמ"ח–תש"נ), שיואל לשלחן למערכת ע"מ שנוכל לזכות בהן את הרבים.

ויהי רצון שע"י הדפסת ולימוד "דברי משיח", נזכה תיכף ומיד ממש לגאולה האמיתית והשלימה, בהתגלותו המלאה והמושלמת של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א. ויחזק השי"ת בריאותו ויתן לו אריכות ימים ושנים טובות ונעימות וחיים נצחיים, ויראה הרבה נחת משלוחיו, תלמידיו, חסידיו ומכלל ישראל, וינהיג את כולנו מתוך בריאות, הרחבה ונחת, ובקרוב ממש יוליכנו קוממיות לארצנו הקדושה, ונלמד תורתו של משיח מפיו של משיח צדקנו, שילמד תורה את כל העולם כולו, ומלך ביפו תחזינה עינינו בהתגלות מלכותו לעין כל, תיכף ומיד ממש, והיתה לה' המלוכה, אמן כן יהי רצון.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד !

"המכון להפצת תורתו של משיח"

ימות המשיח,
כ"ד טבת, ה'תשע"ט (ה' תהא שנת עצמות טובה),
קט"ז שנה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א,
ברוקלין, נ.י.

(1) השיחה הנוכחית נערכה ע"י שילוב ב' הנחות (ה"תוכן קצר" ש"ל ע"י "ועד הנחות התמימים", וה"ר"ד" ש"ל ע"י מערכת "פאקס א שיחה"), ונוספו בה פרטים מה"השלמות" לשיחה המוגהת ש"ל ע"י "ועד הנחות התמימים" ו"ועד הנחות בלה"ק". לשלימות הענינים המבוארים בשיחה, יש לעיין בשיחה המוגהת (סה"ש תשמ"ט ח"א ע' 188 ואילך).

(2) היומן נערך ע"פ מכתב א' התמימים מ"קבוצה" תשמ"ט (ותודתו נתונה לו על מסירתו לנו לפרסום) ויומניהם של ר' מ.א. זליגסון ור' א.ש. שי מאן. וכאן המקום לבקש שכל מי שברשותו יומנים מבית חיינו משנת תשמ"ט, שיואל לשלחם למערכת ע"מ לזכות את הרבים.

בס"ד. התוועדות ש"פ וארא, ר"ח שבט ה'תשמ"ט

הנחה בלתי מוגה

— שיחה א' —

[אחרי שבירך כ"ק אדמו"ר שליט"א על היין ניגנו "אוהב ה' שערי ציון"].

א. יום זה הוא שבת ראש חודש שבט, אשר, ככל ראש הכולל בו את כל האיברים שבגוף, ובמיוחד את האיברים החשובים שבגוף, כך גם בעניננו – בראש חודש (שבט) נכללים כל ימי חודש שבט¹.

וענינו החשוב והמיוחד של חודש זה הוא – יום העשירי בשבט, יום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו. ומכיון ש"אדם קרוב אצל עצמו"², מובנת השייכות והחשיבות המיוחדת של זה בנוגע אלינו.

והנה, ידועים דברי אדמו"ר הזקן³ שביום ההילולא "כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו" נכלל ועולה למעלה, ו"מתגלה ומאיר בבחי' גילוי מלמעלה למטה ופועל" ישועות בקרב הארץ". ובהיותו הנשיא של כל הדור, הכולל את כל הדור כולו⁵, נמצא שביום זה (שבו מתגלה ומאיר כל עבודתו) נפעלת בכאור"א נשיאות ועלי'. ועד שנמשך גם בכל העולם, ב"ארץ", עד "בקרוב הארץ", דרגא הכי תחתונה בארץ גופא, והמשכה הכי נעלית – "ישועות" (ולא נאמר לשון כיו"ב, כמו הצלה וכו'), מבחי' ש"ע⁶ נהורין⁷, דרגא שלמעלה מהשתלשלות.

וענין זה הוא בהדגשה בראש חודש שבט (הכולל ומברך את כל ימי החודש, כנ"ל, נוסף על המשכת הברכה בשבת מברכים החודש. – ומוסף ר"ח, כמו כל תפילות העמידה – "הגדול" הנאמר בתחילתו חשוב כמו מלכות⁸) שחל להיות בשבת, וגם בפרשת השבוע, פרשת וארא, וכדלקמן.

ב. בתורה אור על פרשתנו ("חסידישע פרשה")⁹ מבואר בנוגע למ"ש בתחילת הפרשה¹⁰ "וארא אל אברהם גוי", שיש בו כמה פירושים: "א' לשון עבר שנתגלה לאבות, והב' לשון עתיד שהוא לשון הוה שתמיד יש בחינה זו בכל זמן בכל אדם". ומכיון שכל

(5) ראה פרש"י חוקת כא, כא.

(6) בהנחה אחרת: שע"ה נהורין.

(7) ראה זהר ח"א ד, ב. ח"ג קלג, ב. אגה"ק ס"ג (קד, סע"ב).

(8) ב"י או"ח סרי"ד.

(9) בתחלתה (נה, א).

(10) וארא ו, ג.

(1) ראה לקו"ת תבוא מא, ג. נצבים מז, סע"א-ב. ר"ה נח, א-ב. עטרת ראש שער ר"ה בתחלתו. אוה"ת דרושים לר"ה (כרך ה) ע' ב'עז ואילך. ובכ"מ.

(2) יבמות כה, ב. סנהדרין ט, סע"ב ואילך. כה, א.

(3) ביאור לסימן ז"ך (קמו, סע"א-ב). סכ"ח (קמח, סע"א).

(4) ל' הכתוב – תהלים עד, יב.

ג' ענינים אלו – עבר הוה ועתיד – הרי הם פירושים באותה תיבה ואותו ענין, בהכרח לומר שיש להם שייכות זה לזה, וכמו שמצינו בהלכה בנוגע ל"שעטנז"¹¹.

וצריך להבין: העיקר הוא לכאורה העבודה בהוה, ולמה מביא גם פירושים שזהו לשון עבר ולשון עתיד – למאי נפקא מינה בנוגע לעבודת האדם בהעבר והעתיד, ועד שהפירושים דלשון עבר ועתיד באים ביחד באותה תיבה ("וארא") עם הפירוש שזהו לשון הוה?

[ואף שיש לומר בפשטות שהביא הפירוש דלשון עבר כי פירוש זה ("וארא אל האבות" בעבר) מורה על ההכנה והנתינת כח לעבודת האדם בהוה, מכל מקום מסתבר לומר שגם הפירוש דלשון עבר עצמו נוגע לעבודת האדם בהוה]¹².

ג. והביאור בזה:

בעולם יש שני ענינים – בענין הזמן: בכל רגע של זמן ישנו הרגע כפי שהוא מציאות חדשה בפני עצמו, ובפרט ע"פ תורת הבעש"ט¹³ שההתהוות היא בכל רגע מחדש; וישנו כמו שהוא חלק מכל המשך הזמן, שהוא ענין קבוע שנברא פעם אחת בתחילת ששת ימי בראשית¹⁴.

ו"אסתכל באורייתא וברא עלמא"¹⁵, שעניני העולם השתלשלו מהתורה, ולפי זה מובן שגם בתורה יש דוגמת שני ענינים אלו: המצוות שהיו לפי שעה, כמו המצוות שהיו במדבר (הקשורות עם המן וכיו"ב), ולכן לא נמנו במנין המצוות להרמב"ם¹⁶ וכיו"ב [וכן יהי' גם לעתיד לבוא (שאז יהיו כל הענינים בתכלית השלימות) – בנוגע לכמה ענינים שיהיו בחנוכת בית שלישי, כמדובר ביחזקאל¹⁷, ש"כל שיעורי הנסכים האמורין בספר יחזקאל ומנין אותן הקרבנות וסדרי העבודה הכתובים שם – כולם מילואים הם ואין נוהגין לדורות אלא הנביא ציוה ופירש כיצד יהיו מקריבין המילואין עם חנוכת המזבח בימי המלך המשיח כשיבנה בית שלישי¹⁸]; ומצוות התמידיות הנמנות במנין המצוות¹⁹.

ועד"ז בעבודת האדם צריכים להיות שני ענינים אלו (שהרי "הדבק בדרכיו"²⁰, "הלך אחר מדותיו של הקב"ה מה הוא כו' אף אתה כו"²¹), שישנה פעולה חד פעמית, היינו

(11) ראה לקו"ש ח"ג ע' 782. וש"נ.

(12) בהנחה אחרת: ובשלמא בנוגע להעבר, יש לומר שזה נוגע מפני שהוא מהוה הכנה אל ההוה; אבל בנוגע להעתיד, מה השייכות של זה אל ההוה?

(13) שעהייה"א פ"א.

(14) ראה סידור (עם דא"ח) שער הק"ש עה, סע"ד. וראה אגרות-קודש אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ח"ב ע' רכ"ד.

(15) זח"ב קסא, סע"א-ב.

(16) ראה סהמ"צ להרמב"ם שורש השלישי.

(17) פרק מ"מג.

(18) רמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ב הי"ד.

(19) בהנחה אחרת מובא ענין זה לעיל סו"ב. ושם: ואין לומר שבהעבודה בהוה נוגע שיהי' המשך מזה גם בעתיד – כי מצינו בכו"כ מצוות וענינים שבתורה שעיקר ענינם הוא ההוה ולא העתיד, כמו המצוות שהיו לפי שעה וכו' (כנ"ל בפנים).

(20) פרש"י פ' ראה יג, ה.

(21) סוטה יד, א.

פעולה הנעשית דוקא בזמן מסויים, ואינו שייך לזמן שני – היינו שההדגשה היא דוקא בהוה; וישנה פעולה הנמשכת גם לעתיד.

ויש בזה מה שאין בזה:

מצד אחד ישנו "להט" ("קאָך") מיוחד בפעולה חד פעמית, להיותה הזדמנות מיוחדת – הוה – לעשיית פעולה זו, ו"אם לא עכשיו אימתי"²² [ואע"פ שגם ע"י קבלת החלטה טובה מקבלים את השכר²³, כי "ה' יראה ללבב"²⁴ – הרי ישנו כלל ש"המעשה הוא העיקר"²⁵, ומעשה בפועל הוא דוקא בהוה, משא"כ בנוגע להחלטה – הרי המעשה שבה יתגלה רק בעתיד]; ולעומת זאת, ישנו "להט" ("קאָך") בעשיית פעולה נצחית הנמשכת גם בעתיד, בידעו שזה נוגע לכל הזמנים.

ושני ענינים אלו (הוה ועתיד) הם ענינים שונים הנובעים מב' תכונות שונות בנפש, ובכל זאת צריכים להיות אצל האדם ב' הענינים, ועליו לנצל את שתיהן לעבודת ה'.

ד. וב' ענינים אלו משתקפים ביום השבת וראש חודש, כי: שבת קבועה (כל שבעה ימים) ותלוי' במהלך החמה, ענין של "לא ישבותו"²⁶ בזמן – "תמידים כסדרם"²⁷, משא"כ ראש חודש תלוי במהלך הלבנה שיש בה שינויים וכו' – "מוספים כהלכתם"²⁷, ענין החידוש שבזמן.

ומזה נמצא, שקביעות שנה זו (שבת ראש חודש) מורה על חיבור של ב' עבודות אלו – שהאדם צריך לעבוד את ה' הן בענינים הקבועים ("תמידים כסדרם") והן בענינים המיוחדים ("מוספים כהלכתם") [נוסף על זה שבראש חודש עצמו מודגשים ב' ענינים אלו: בראש חודש יש חידוש המיוחד ביום זה בהיותו ראש חודש, וכל ימי החודש הנכללים בו הם בבחי' ראש; ולאידך – מהראש נמשך בכל הימים, גם כפי שהם במקומם].

ועפ"ז יש לומר הביאור בתורה אור:

"וארא" יש בו החידוש שהוא "לשון עתיד שהוא לשון הוה", כלומר – שיש בו האיחוד של שני ענינים הנ"ל דהוה ועתיד, היינו הן העבודה בהוה מצד החידוש של רגע זה (בלי המשך לאחרי זה), והן העבודה באופן שפעולתו עתה נמשכת גם בעתיד. וב' ענינים אלו הם ביתר שאת בקביעות שבת זו שהיא גם ראש חודש, כנ"ל.

ה. הביאור בזה שאדמו"ר הזקן מביא גם הפירוש ש"וארא" הוא לשון עבר [נוסף להנ"ל שזה מדגיש שההכנה והנתינת כח להעבודה בהוה היא ע"י הגילוי של "וארא אל האבות"]:

25) אבות פ"א מי"ז.

26) נח ח, כב.

27) נוסח תפלת מוסף.

22) ל' חז"ל – אבות פ"א מי"ד.

23) שו"ע או"ח סתקע"א ס"ג. וראה תענית ח, ב.

24) שמואל-א טז, ז.

נוסף לשני עניני עבודה הנ"ל: (א) שעבודת האדם צריכה להיות בהוה, וגם (ב) באופן שישפיע על העתיד – יש גם קו שלישי בעבודת האדם: (ג) מוטל עליו גם לשנות ולהפוך את העבר, ולא כפי שה(תוצאות של ה)עבר נמצא בהוה, אלא כפי שהעבר הוא במקומו (בעבר).

ויש לקשר זה לשיעור היומי ברמב"ם – הלכות תשובה, אשר גם בתשובה רואים את הענין המשותף לכל הזמנים (עבר הוה עתיד), שהרי ענין התשובה הוא שלא יחטא עוד²⁸ (עתיד), וע"י עבודת התשובה בשלימותה "נעקר עונו מתחילתו"²⁹, והרי זה כאילו לא חטא מעולם (עבר) [ונפקא מינה בהלכה, שהמקדש את האשה על מנת שהוא צדיק גמור, הרי אם מתקן את מעשיו מכאן ולהבא – אינה מקודשת, מפני שבשעת הקידושין לא הי' צדיק; משא"כ ע"ז שמתקן ומשנה גם את העבר, הרי היא מקודשת³⁰].

ונמצא, שיש ג' ענינים בהעבודה ד"וארא" (הגילוי לבחי' האבות שיש בכל א' מישראל, הן כפי שהם מציאות אחת של אבות (כפרש"י עה"פ), והן כל א' מהם בפני עצמו – אברהם יצחק ויעקב (כמש"נ בכתוב)): לכל לראש העבודה בהוה, ואח"כ גם העבודה באופן של פעולה נמשכת שתשפיע על העתיד, וגם העבודה לתקן את העבר (ע"י עבודת התשובה).

ו. ומכל זה גם מובן בנוגע להעבודה דשבת ראש חודש שבט – הכולל את יו"ד שבט – שיש בו ג"כ ב' הענינים הנ"ל:

מצד אחד יש בו החידוש המיוחד דזמן זה, שהוא ראש חודש שבט, שיש בו הנשיאות והעלי' של יו"ד שבט (נוסף לזה שהוא ראש חודש מצד עצמו); וביוחד עם זה – מיום זה נמשך הכח להעבודה במשך כל החודש, ונוסף לזה – גם הכח לתקן ולהפך את העבר ע"י התשובה.

והיינו, שיום ההילולא דיו"ד שבט פועל נשיאות ועלי' בכל עניני יום זה, היינו שבכל חילוקי הזמן דהוה ועתיד (הכוללים את כל סדר ההשתלשלות), ובכל שינויי העבודות המסתעפים מזה, יהי' בהם תכלית השלימות (וכנ"ל שההילולא פועל בכל הדרגות כולם – "פועל ישועות בקרב הארץ").

וענין זה הוא בהדגשה יתירה בשבת (ראש חודש), שענין השבת הוא – לפעול תכלית השלימות בכל הענינים, גם בזמן (שביום השבת נתעלה הזמן ונעשה סדר זמנים חדש³¹), ועבודה דוקא מתוך מנוחה ועונג, "כל מלאכתך עשו"³², "מלאכתך" דייקא,

שמלמפרע הי' בעל תשובה, והאשה מקודשת. וראה שיחה המוגהת (סה"ש תשמ"ט ח"א ע' 193). וש"ג.

(31) ראה לקו"ת שה"ש כה, סע"א.
(32) מכילתא ופרש"י יתרו כ, ט. הובא בטושו"ע (ודאדה"ז) אור"ח סשו"ס"ח (סכ"א).

(28) רמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ב.

(29) פרש"י ד"ה מכאן – יומא פו, סע"א.

(30) בהנחה אחרת: וכפי שנפסק גם להלכה, שהמקדש את האשה על מנת שהוא בעל תשובה, הרי אם הוא עשה תשובה זה מועיל על למפרע, וכאילו

כי, העבודה היא ב"מלאכת שמים"³³ שהיא מתוך עונג ("וקראת לשבת עונג"³⁴), ומתוך שמחה, "ביום שמחתכם אלו השבתות"³⁵.

ובפרט בשנה זו – להיותה "שנה תמימה"³⁶, ושנת "תשמט ירך"³⁷, שגם בזה מודגשת הפעולה על העבר, שנשמטים כל הענינים וכו'.

ז. המורם מהאמור לעיל ב"והחי יתן אל לכו"³⁸:

ביום זה מתאים במיוחד לקבל החלטות טובות בכל הנ"ל, שכאו"א שבכל הדור (השייך לנשיא הדור) יגלה בעצמו את ענין הנשיאות ועלי', ובנוגע להעבודה בכל חילוקי הזמן – עבר הוה ועתיד.

החל במיוחד – להתחיל (כבר מהיום, ראש חודש) את כל ההכנות להתוועדויות ביום ההילולא בכל מקום ומקום לפי ענינו, הן בארץ הקודש והן בחוץ לארץ, ועאכו"כ בעיר הבירה וד' אמות של נשיא דורנו.

ובאים אל ענין "בא אל פרעה"³⁹, וכדאיתא בזהר⁴⁰ שפרעה (דקדושה) הוא על שם "דאתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין", היינו הגילוי באופן "פרוע" שלמעלה מסדר ההשתלשלות, ומבלבל (באופן של קדושה) את כל סדר ההשתלשלות וכל סדרי הזמן כו'.

וענין זה פועל גם בפרעה כפי שהוא למטה מטה, עד שמשה הי' ירא לילך אל פרעה, עד שהקב"ה הבטיחו שילך עמו⁴¹. ומכיון שהקב"ה לא ביטל את הפחד של משה, מובן שהפחד שלו הי' בדין וע"פ קדושה (כי "אינן סומכין על הנס"⁴², ואסור לילך במקום סכנה⁴³).

ועד"ז הוא ההוראה בנוגע לעבודת כאו"א בשליחות נשיא דורנו, שהוא בדוגמת משה רבינו בדורנו⁴⁴: כשמקבל ציווי ושליחות מנשיא דורנו שנראה שכרוך בסכנה וכו' – עליו לשמוע בקולו, ולדעת שנותנים לו את הכחות לקיים שליחות זו בלי שום פגיעה ח"ו.

38 קהלת ז, ב.

39 ר"פ בא (י, א).

40 ח"א רי, א.

41 זח"ב לד, א.

42 פסחים סד, ב.

43 שבת לב, א. רמב"ם הל' רוצה ושמירת נפש

פיי"ב ה"ו. רמ"א יו"ד סקט"ז ס"ה. שו"ע אדה"ז או"ח סקנ"ו סי"ט. חו"מ דיני שמירת גוף ונפש ס"ו.

44 ראה תקנ"ז תס"ט (קיב, א. א. קיד, א). ב"ר פנ"ו, ז.

33 ראה שיחת ש"פ חו"ב שנה זו (סה"ש ח"ב ע' 566-7). וש"נ. וראה שיחת ש"פ תבוא תשמ"ג (שיחות קודש ח"ג ע' 2158 ואילך; התוועדויות ח"ד ע' 1982 ואילך).

34 ישע"י נח, יג.

35 ספרי בהעלותך י, י.

36 בהר כה, ל. ערכין לא, א (במשנה). רמב"ם הל' שמיטה ויובל פ"ב ה"ה.

37 פ' ראה טו, ג. ראה סה"ש תשמ"ח ח"ב ע' 610 הערה 103. שם ע' 630. ובכ"מ.

ואין לטעון שמ"עלמא דקשוט" אי אפשר לידע הקשיים והסכנות שבעלמא דין, וע"פ הלכה – טוען ה"קלוגינקער" – נמצא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בעולם האמת (והראי' – שנוסעים לאוהל ומוסרים שם פדיונות ("קוויטלעך")), ובמילא נמצא עתה למעלה מהגבלות ופחדי עולם הזה, ותורה "לא בשמים היא"⁴⁵, ואי אפשר לפסוק דין למטה ע"פ הוראה למעלה –

שהרי על האוהל שומעים הוראות מנשיא דורנו, או נדמה ששומעים, או ששומעים משני ששמע ממנו שאמר כך וכך וכו' ("הערט מען זיינע הוראות, אָדער עס דוכט זיך אַז מ'הערט, אָדער מ'הערט פון אַ צווייטן וואָס האָט פון אים געהערט אַז ער האָט געזאָגט כך וכך וכו'"), דמזה מובן שהוראות אלו נתלבשו למטה בעלמא דין!

ובפשטות: כשילכו לשאול רב או בית דין, בודאי יפסקו שחייבים לקיים שליחות זו של נשיא דורנו, אפילו באם זה כרוך בסכנה לכאורה (או "לכאורה" בפירושו שכך היא אכן המסקנא).

ויהי רצון, שיהי' "הקיצו ורננו שוכני עפר"⁴⁶, "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב", והולכים עמם ועם משיח צדקנו לארץ הקודש וכו' תיכף ומיד ממש.
[אחרי שיחה זו ניגנו ניגון שמח].

– שיחה ב' –

ח. כאשר ישנם כמה ענינים, הנה ע"פ הלכה יש קדימה להתחיל בענין שהזמן גרמא. ובענינו – מסיימים היום ספר ברמב"ם, שהוא ספר שלם ברמב"ם, וספר הראשון שברמב"ם (ספר המדע), וגם סיום הלכות תשובה.

ולכן, כאן המקום לערר שאלו שעדיין לא סיימו את לימוד השיעור היומי – יעשו את זה עכשיו (או לאחר ההתוועדות) – מבעוד יום, כמו שהוא בנוגע לשאר שיעורי היום, שמצוה מן המובחר לסיימם בו ביום, או באם התעצלו ולא סיימו זאת ביום (מאיזו סיבה) – עכ"פ עד חצות הלילה, או עד עלות השחר; וכדמצינו במשנה⁴⁷ בנוגע לזמן קריאת שמע, ולאברים וכו' דקרבנות, שמן התורה זמנם הוא כל הלילה, אלא החכמים אמרו עד חצות "כדי להרחיק את האדם מן העבירה".

[ויש לומר לימוד מזה (סיום השיעור מבעוד יום) גם בנוגע לזמן הגלות, שנמשלה ללילה⁴⁸: לכולי עלמא נמצאים אנו כבר לאחר חצות ליל הגלות, קרוב לסיום הלילה,

47) ריש ברכות. וראה רמב"ם הל' ק"ש פ"א ה"ט
שיעור היומי דיום זה).

48) ראה אוה"ח צו ו, ב.

45) נצבים ל, יב. ב"מ נט, ב.
46) ישע"י, כו, יט.

בסמיכות ממש לעלות השחר דהגאולה⁴⁸. ובפרט לאחר שכבר "כלו כל הקיצין"⁴⁹, כפי שזעזעקים ותובעים בני ישראל ללא הרף "עד מתי?!", ומשיח הי' צריך לבוא כבר מזמן ("און משיח האָט שוין פון לאַנג געדאַרפֿט קומען"), אלא שמפני סיבות שונות – עדיין לא בא.

ולכן יש בכחו של כל אחד מישראל להשלים את עבודתו בסיום לילה זה (של הגלות) – שמן התורה העבודה היא עד עלות השחר – ולהביא תיכף ומיד את אור הגאולה האמיתית והשלימה].

ומהטעמים לזה (שיש לסיים את לימוד השיעור היומי בו ביום ולא לדחותו לימים שלאחרי זה):

א) לימוד התורה בכלל (כמו כל המצוות⁵⁰) צריך להיות מתוך זריזות;

ב) ובפרט בחלק ההלכות שבתורה – שהרי ידיעת ההלכה יכולה להיות נוגעת למעשה בפועל, ולכן עליו ללמוד את זה בהקדם האפשרי, שמא זה יהי' נוגע לפועל;

ג) ובפרט שבכל יום ישנם דינים השייכים ליום זה במיוחד, ובנדון דידן – הלכות תשובה, השייכת ליום השבת⁵¹ [ואע"פ שבעשרת ימי תשובה (ובסיומם – ביום הכיפורים) התשובה "היא יפה ביותר וכו"⁵², מכל מקום "ציבור, כל זמן שעושים תשובה . . הם נעניין"⁵²].

ט. ולאחר לימוד וסיום ספר זה ב"יד החזקה" להרמב"ם – כדאי לערוך סיומי הרמב"ם באופן המתאים "לגמרה של תורה"⁵³ – "ברוב עם הדרת מלך"⁵⁴.

ולכן – יש לעשות את הסיומים בזמן המתאים, לאחר השבת (במוצאי שבת כו'), כדי שיוכלו להשתתף "רוב עם" (אף שסיום הלימוד בפועל צריך להיות ביום זה, כנ"ל).

אמנם, מכיון שבדאי נמצאים כאן כמה וכמה (עכ"פ מניין⁵⁵) שכבר סיימו את לימוד השיעור היומי, ועכ"פ למדו את הפרק הראשון דשיעור היומי, סיום הלכות תשובה וספר המדע – לכן אין לדחות גם את עריכת ה"סיום" על ספר המדע, אלא יש לעשותו תיכף ומיד, ביום השבת קודש (נוסף לעריכתו בזמן נוח ומתאים יותר, כנ"ל).

ובפרט שזהו בית הכנסת ובית המדרש של נשיא דורנו – הכונס עניני תורה, תפילה וגם גמילות חסדים. וגם נמצאים בזמן מיוחד – "רעוא דרעוין"⁵⁶, לאחר הקידוש ד"מעלי שבתא"⁵⁷ ו"קידושא רבא"⁵⁸ ב"יומא דשבתא"⁵⁷.

53) ראה שהש"ר פ"א, ט.

54) ל' הכתוב – משלי יד, כח.

55) בהנחה אחרת: יותר ממנין.

56) זח"ב פח, סע"ב.

57) ראה זהר ח"א (בהקדמה) ה, ב. ח"ב קלח, א.

58) פסחים קו, א.

49) סהנדרין צז, ב.

50) ראה נזיר כג, סע"ב. וש"נ. אגה"ק סכ"א (קלג,

סע"א-ב). ובכ"מ.

51) ראה אגה"ת ספ"י. ובארוכה – מאמרי אדהאמ"צ

דברים ח"ד ע' א'קפ ואילך. וש"נ.

52) רמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"י.

והסיום הוא, כנ"ל, בהלכות תשובה, ואח"כ – ההמשך בהלכות קריאת שמע, שהוא ענין האהבה⁵⁹, "לית פולחנא כפולחנא דרחימותא"⁶⁰; ובפרט שכל הספר נקרא ספר אהבה, והתחלתו היא עם הפסוק⁶¹ "מה אהבתי גוי".

וע"י לימוד הלכות תשובה, ובפרט פרק העשירי שבו (שלימות⁶²) – נבוא ל"סוף ישראל לעשות תשובה. . ומיד הן נגאלין⁶³, ו"לא עיכבן אפילו כהרף עין"⁶⁴.
[אחרי שיחה זו ניגנו "עד מתי"].

– שיחה ג' –

י. יש עוד ענין מיוחד שהזמן גרמא ביום זה (נוסף על סיום ספר ברמב"ם):

בערב שבת זה, הובא ספר חדש שנדפס זה עתה⁶⁵, ויש בו ענינים שהזמן גרמא.

וכדאי לעורר – שצריכה להיות שימת לב מיוחדת להשיג את הספר ולעיין בו, בהיותו דבר חדש [ע"ד ובדוגמת יום הולדת, שזהו התגלות חדשה, ולכן מקשרים זאת עם שמחה מיוחדת⁶⁶, ועם כמה מנהגים וכו'⁶⁷], ובפרט שיש בו גם ענינים שהזמן גרמא (בפרשת השבוע).

וליתר ביאור:

ידוע החילוק בין תורה ומצוות, שהתורה היא למעלה מענין הזמן (כמבואר בכמה מקומות⁶⁸), ואילו המצוות מוגבלות ומלובשות דוקא בהגבלות הזמן; לא מיבעי המצוות שקיומן דוקא בזמן מסויים, בלי פעולה נמשכת (כגון מצות לולב, שמצותה פעם אחת ביום, ואין חיוב לנענע את הלולב כל היום), אלא אפילו המצוות שחיובן תמידי [ובשני סוגים: מצוות שחיובן תמידי ממש (כמו אהבת ה' וכיו"ב⁶⁹), או מצוות שקיומן בפועל הוא בזמן מסויים, אלא פעולתן נמשכת באופן תמידי (כגון הקרבת קרבן תמיד פעמיים ביום, ואמירת קריאת שמע פעמיים או ג' פעמים וכיו"ב ביום)] – יש לומר שגם הן מוגבלות בזמן (אלא שזמן חיוב מצוות אלו הוא – בכל היום), משא"כ התורה היא למעלה מהגבלות הזמן.

65) ספר מאמרי אדמו"ר הזקן על פרשיות התורה

והמועדים ח"א (הוצאה שני' עם הוספות). המו"ל.

66) ראה תנחומא ס"פ פקודי. לקו"ש ח"ה ע' 86. רש"ג.

67) ראה סה"ש תשמ"ח ח"ב ע' 7-406. וש"ג.

68) ראה לקו"ת במדבר יג, א"ב.

69) ראה אגרת המחבר בריש ספר החינוך (בסופה).

59) ואתחנן ו, ה. עקב יא, יג.

60) ראה זהר ח"ב נה, ב. ח"ג רסז, א. לקו"ת שלח מב, ג. ובכ"מ.

61) תהלים קיט, צז.

62) ראה ראב"ע שמות ג, טו. פרדס שער (ב) טעם האצילות.

63) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

64) מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

ובעניננו – אף שמדובר אודות תורה (שלמעלה מהזמן), מכל מקום, יש בזה ענין הקשור לזמן מיוחד – שנמצא דבר חדש בתורה, ולכן צריכה להיות שימת לב מיוחדת לזה, אפילו באם כבר למד הרבה תורה.

וכדמצינו בר' אליעזר הגדול, שאף שהי' בקי בכל התורה כולה⁷⁰, מכל מקום שאל "מה חידוש הי' לכם בבית המדרש היום"⁷¹, כי כשיש דבר חדש – הרי זה צריך לעורר תשומת לב.

ובאמת, על זה (השימת לב המיוחדת לדבר חדש בתורה) לא צריכים להיות בדרגת ר' אליעזר הגדול דוקא, כי טבע האדם הוא שכאשר רואה דבר חדש, זה מעורר אצלו חיות והתפעלות, וגם נפש הבהמית בטבעה משתוקקת לשמוע דבר חדש [אלא שלאחר העיון בספר, לפעמים יכולה ה"בהמה" ונפש הבהמית שבו לשכנעו שלענין זה אין שייכות אליו בנוגע למעשה בפועל... אבל בכל אופן – כאשר ישנו דבר חדש, אזי אפילו מצד טבע נפש הבהמית רצונו לדעת מה זה, וסוף כל סוף בודאי שהלימוד יפעל עליו כו'].

ובנוגע לפועל: כשנדפס ספר חדש בתורה, בתורת הנגלה או בתורת החסידות – יש לכאור"א להשתדל להשיג ספר זה, וללמוד ולעיין בו.

יא. כאן המקום שאלו שהעמידו קנקני משקה "המשמח"⁷² בשביל התוועדויות ומסיבות בקשר עם סיומי הרמב"ם וכיו"ב, ופעולות טובות שונות, כולל פעולות שבמוצאי שבת זו, ועוד ביום השבת,

– שבין הפתקים ("צעטלעך") שקיבלתי – הי' גם פתק שבשבת זו מתקיימת "פגישה עם חב"ד" ("אזו מ'טרעפט זיך מיט חב"ד") ב-770 בברוקלין (כפי שהדפיסו זאת בלשון המדינה). ומכיון שמשתמשים בלשון ש"נפגשים עם חב"ד", זהו ראוי שעדיין אינם חב"ד; ויהי רצון שיעשו כולם חדורים לגמרי עם עניני חב"ד, עד שיהיו "חב"ד'ניקעס", כך שכאשר הם ייפגשו עם אחרים – יהי' זה "פגישה עם חב"ד", והם יפעלו שגם אחרים ייעשו "חב"ד'ניקעס"⁷³ –

שהם (אלו שהעמידו משקה) יעלו למעלה כרגיל, ויכריזו במה המדובר, ויזמינו את כל המסובים כאן להשתתף באירועים אלו. ויעשו התחלה בזה עתה – ע"י חלוקה מהמשקה, עכ"פ מקצת, למקצת מהמסובים כאן, הכוללים את כולם.

ויהי רצון, שפעולות אלו יסיימו כבר את גמר הבירורים של "מעשינו ועבודתינו" דמשך זמן הגלות (כמ"ש בתניא⁷⁴); ולשון זה נמצא גם ברמב"ם בשיעורים דימים

73) ראה גם דברי משיח – שיחת ש"פ לך לך שנה זו סט"ו.
74) רפל"ז.

70) ראה סנהדרין קא, א. שהש"ר פ"א, ג (א).
71) ידים פ"ד מ"ג.
72) ס' שופטים ט, יג.

האחרונים⁷⁵), המביאים את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וכל בני ישראל ילכו לארץ ישראל, "בנערינו ובזקנינו . . בבנינו ובבנותינו"⁷⁶.

ולכן מסיימים גם בשירה וזמרה (השייכת לכל בני ישראל בשוה, "בנערינו ובזקנינו גוי") אודות הענין של "בנין" – "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו".

ויהי רצון, ש"בימינו" (לשון רבים) גופא יהי זה ביום זה עצמו, ובתחילת היום, כיון שמצדו (מצד משיח) ומצדנו – נסתיימו כבר כל הענינים, והכל מוכן, ולא נותר אלא שהקב"ה יעשה את שלו – שתהיי "תשועת ה'" שהיא "כהרף עין"⁷⁷, ובזה גופא – "הרף עין" הראשון.

ו"בנערינו ובזקנינו . . בבנינו ובבנותינו", "קהל גדול ישובו הנה"⁷⁸.

[אחרי חלוקת המשקה התחיל לנגן "והריקותי לכם ברכה"].

– שיחה ד' –

יב. בעמדנו עתה לקרוא (ובברכות לפני' ולאחרי') את התחלת פרשת "בא אל פרעה" – הכוללת את כל הפרשה כולה, שבפרשה זו יש ענינים עיקריים ויסודיים בתורה, עד ענין הכולל את כל התורה כולה⁷⁹ –

הרי זה זמן מסוגל להתעורר ולהוסיף בלימוד התורה, עד ללימוד כל התורה כולה. ויהי רצון, שכל אחד מישראל יגלה בפועל את שייכותו לכל התורה כולה, וכל הכחות שנותנים לו מלמעלה.

ובפרט שאצל כל אחד מישראל הי' "מלמדין אותו כל התורה כולה" כשהי' במעי אמו, והי' "נר דלוק לו על ראשו"⁸⁰, אפילו על ראשו, עאכור"כ שדולק ומאיר בכל הגוף כולו, עד לחלק הכי תחתון. וזהו אצל כאו"א מישראל בשוה, שכולם מתאחדים בפרט זה.

וכל בני ישראל הולכים יחד, "קהל גדול" (קהל" לשון יחיד, מתוך אהבת ישראל ואחדות ישראל) ישובו הנה" – לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, "עיר שחברה לה יחדיו"⁸¹, להר הקודש, ולבית המקדש השלישי ("עומדים צופים ומשתחוים רווחים"⁸²), ועד לקודש הקדשים,

ש"הוקשה כל התורה כולה לתפילין" (קידושין לה, א. וש"ג). המו"ל.

(80) נדה ל, ב.

(81) תהלים קכב, ג.

(82) אבות פ"ה מ"ה.

(75) ראה רמב"ם הל' תשובה פ"י ה"א ואילך ("הריני עושה . . לעבוד את ה'", ועוד).

(76) בא י, ט.

(77) ראה לקח טוב (פס"ז) אסתר ד, יז. ובכ"מ.

(78) ירמ"י לא, ז.

(79) אולי הכוונה למצות תפילין (בא יג, ט; טז),

ומתוך שמחה וטוב לבב.

[אחרי שיחה זו הורה כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן "שיבנה ביהמ"ק". אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה.

ההתוועדות הסתיימה בשעה 3:25].

יומן

לו מה שנאמר על הציון... ובמילים אלו השתעל כ"ק אדמו"ר שליט"א ובשעת מעשה נענע כל גופו הק'...

אחרי שיחה זו ניגנו ניגון שמח, וכ"ק אדמו"ר שליט"א מחא כפיו הק' לעבר ילדה שעמדה לשמאלו, ואח"כ לילדה של סלאווין תחי', ואח"כ למולו. מחיאות הכפים היו במרץ ובמהירות גדולה כפי שהרבה זמן לא הי'!

בשיחה ב' הורה לעשות "סיום" על ספר המדע שמסיימים היום, ואמר שבודאי יש כאן מנין שסיימו כבר את הספר, ולכן שיעשו סיום עוד היום, וכן במוצש"ק וכיו"ב כדי שיהי' "ברוב עם". בתוך הדברים גם דיבר אודות הצעקה "עד מתי".

אחרי שיחה זו ניגנו "עד מתי" (בהמשך להמדובר בשיחה), וכ"ק אדמו"ר שליט"א מחא כפיו הק' (כרגיל).

בשיחה ג' דיבר אודות ספר חדש (מאמרי אדמו"ר הזקן על התורה ח"א - הוצאה שני') שהופיע כעת, ועורר על החשיבות של לימוד בדבר חדש. אח"כ הזכיר אודות חלוקת המשקה, ואמר שבא' הפתקים (שעל בקבוקי המשקה) נכתב אודות "פגישה עם חב"ד" המתקיימת ב-770 בברוקלין, ואמר שעל המשתתפים שלע"ע אינם חב"דינקע'ס

יום שבת קודש פרשת וארא, ר"ח שבט •

כ"ק אדמו"ר שליט"א ירד להתוועדות מעט אחרי השעה 1:30. בכניסתו לא שרו כרגיל (ואף השתיקו), ואחרי שבירך על היין ניגנו "אוהב ה' שערי ציון".

בשיחה א' דיבר על כך שהיום הוא ר"ח שבט והעשירי בחודש זה הוא יום ההילולא של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר וכו'. בהמשך דיבר על התחלת התו"א של השבוע, וביאר בארוכה את ג' הענינים דעבר הוה ועתיד.

לסיום הורה להתחיל את ההכנות להתוועדויות יום ההילולא, ומזה עבר לדבר על התחלת פ' בא שמשה רבינו פחד ללכת לפרעה, ואמר שיש לקיים את שליחותו של נשיא דורנו אפילו כאשר זה כרוך בסכנה. ואף שה"קלוגינקער" טוען שע"פ הלכה כ"ק מו"ח אדמו"ר נמצא בעולם האמת - הרי כשהולכים לאוהל שומעים הוראות מנשיא דורנו, או נדמה ששומעים, או שמשהו מסר

(1) להעיר מהסיפור הידוע (ראה בפרטיות ס' ייחי המלך המשיח" ע' קיד) שבתחילת הנשיאות פ"א שאל הרש"ג את כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א שאלה בענין שהי' נוגע בנפשות, ואמר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א שהיום נוסע לאוהל ושם ישוחח על זה עם מו"ח, ואח"כ ענה לו תשובה שלדברי הרש"ג "רק באוהל הי' אפשר לקבלה".

אודות לימוד כל התורה כולה.
אחרי שיחה זו החל ר' י.כ. לנגן
"שיבנה ביהמ"ק", ואז הפסיק לרגע,
וכ"ק אדמו"ר שליט"א הביט ונענע
בראשו הק' כסימן שימשיך.
אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה
אחרונה.

ההתוועדות הסתיימה בשעה 3:25.

להיות עכשיו חב"דניקע'ס כך שכאשר
ייפגשו עם משהו אחר זה יהי' ג"כ
"פגישה עם חב"ד". כמו"כ הזכיר אודות
הסיום בשירת "שיבנה ביהמ"ק".

אחרי שיחה זו התקיימה חלוקת
המשקה, ואחרי' החל לנגן "והריקותי
לכם ברכה".

שיחה ד' ארכה שתי דקות, ובה עורר

ר"ד מחלוקת הדולרים

יום ראשון, י"א אייר תש"נ

• א' ביקש ברכה לאדם מסויים שיש
לו יום הולדת, וכ"ק אדמו"ר שליט"א
בירכו: "ער זאָל האָבן אַ שנת הצלחה,
בשורות טובות אין זיין עצות; ער גיט
עצות דאָרטן! זאָל זיין בהצלחה".⁴

הנ"ל לא הבין, והריל"ג אמר שהאדם
המדובר הוא שוחט במקצועו.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "ס'איז דאָ אַ
[ונקב בשם משפחתו של האדם המדובר]
אין ירושלים וואָס גיט עצות".⁵

הריל"ג אמר שזהו משהו אחר.

כ"ק אדמו"ר שליט"א (בחיוך): "דאָס
איז אַן אַנדערער. בכל אופן – זאָל ער
געבן עצות זיך אַליין!... זאָל זיין אין אַ
גוטן אופן. בשורות טובות".⁶

• א' אמר שהוא ממשפחת אדמו"ר
הזקן, והיתה לו חותמת של ר' נחמי'
מדובראוונע שנגנב, וחושב שאולי הגנב
ינסה למכור את זה למוסד חב"ד.

יום שבט תשמ"ט

• א' הציג את עצמו באומרו ששמו
יעקב אהרן, ומסר ספר.

כ"ק אדמו"ר שליט"א הביט על
הספר (שעליו ה' מודפס שם המחבר)
באומרו: "אהרן", ובירכו: "בשורות
טובות, הצלחה רבה".

הנ"ל אמר שיש לו תשעה ילדים
ושנוסע שבוע הבא לירושלים, וכ"ק
אדמו"ר שליט"א מנה עוד תשעה
דולרים ונתנם לו באומרו: "זאָל זיין
בשורות טובות, נסיעה בהצלחה,
בשורות טובות".

כשהחל הנ"ל ללכת, פנה אליו כ"ק
אדמו"ר שליט"א ואמר: "פלעגט איר
אַמאָל שרייבן ליינגע בריוו! געווען אַן
אהרן וואָס פלעגט מיר שרייבן ליינגע
בריוו, דאָס זיינט איר?"⁷

הנ"ל השיב בחיוב, ואמר כ"ק
אדמו"ר שליט"א (בחיוך): "זאָל איר דער
אויבערשטער העלפן".

(4) = "שתהי' לו שנת הצלחה, בשו"ט בעצותיו; הוא
נותן עצות שם! שיהי' בהצלחה".

(5) = "יש [...] בירושלים שנותן עצות".

(6) = "זהו אחר. בכל אופן – שיתן עצות לעצמו!...
שיהי' באופן טוב. בשו"ט".

(1) = שיהיו.

(2) = "נהגת פעם לכתוב מכתבים ארוכים! הי' אהרן
שנהג לכתוב לי מכתבים ארוכים, זה אתה?".

(3) = "שהקב"ה יעזור לך".

ושיהיו לך בשורות טובות", ונתן לו דולר נוסף לתת לצדקה בהודו.

הנ"ל הראה שיש לו כבר דולר, והריל"ג הסביר לו שהראשון זה לתת לצדקה כאן, והוסיף כ"ק אדמו"ר שליט"א: "תביא את זה ותשים בקופת צדקה בקהילה של בומביי או דלהי, או באיזה מקום חוץ מזה".

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "זה צריך לדבר עם אנשי חב"ד בארץ הקודש, שהם יראו את המכתב והם יחליטו. בשורות טובות, הצלחה רבה".

• א' אמר שמתעסק בקירוב יהודי הודו, ובירכו כ"ק אדמו"ר שליט"א (באנגלית): "השי"ת יברך אותך להיות מוצלח, ולהחזיר אותם למורשתם,

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לזכות אסתר בת שטערנא שרה תחי, לרגל יום הולדתה בכ"ו טבת לשנת הצלחה בגשמיות וברוחניות

•

לזכות החייל ב"צבאות ה"י מאיר שלמה שי

לרגל לידתו ב"ב טבת

והכנסתו לבריתו של אאע"ה ביום הבהיר י"ט טבת
הי' תהא שנת עצמות טובה

שיגדל להיות חסיד, ירא שמים ולמדן

ולזכות הוריו ר' לוי יצחק שמואל ורעייתו מרת חנה שושנה שיחיו ווייס

•

לזכות הרך הנולד, החייל ב"צבאות ה"י שי

לרגל לידתו בכ"ג טבת הי' תהא שנת עצמות טובה

שיזכה ליכנס לבריתו של אאע"ה, ויגדל להיות חסיד, ירא שמים ולמדן

ולזכות הוריו ר' עומר ורעייתו מרת חנה שיחיו עסיס

וזקניו ר' יעקב ורעייתו שיחיו עסיס

ור' שבתאי רפאל ורעייתו שיחיו ציקוושילי

שיזכו להפיץ את בשורת הגאולה והגואל מתוך בריאות נכונה ועשירות מופלגה, בטוב הנראה והנגלה
לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לע"נ

הרה"ח ר' מאיר ב"ר אברהם ע"ה ראנעס

שהקדיש חייו ל"ענינו העיקרי" – להביא לימות המשיח בפועל ממש

לרגל היאַרצייט – כ"ג טבת (תשע"ה)

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם,

בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א תיכף ומיד ממש

•

לזכות

חיילי בית דוד

תלמידי התמימים השוהים

ב-770 – בית חיינו – בית משיח

להצלחה רבה ומופלגה בכל עניניהם

מתוך הרחבה ומנוחת הנפש

לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ובפרט בהענין הכי עיקרי שהזמן גרמא

בקבלת פני משיח צדקנו – כ"ק אדמו"ר שליט"א

יחד עם כל בני ישראל שליט"א בכל מושבותיהם

תיכף ומי"ד ממ"ש, נאוו!

•

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אכ"ר

יה"ר שיראה רוב נחת מתלמידיו,

חסידיו ושלוחיו ומכלל ישראל

ותיכף ומי"ד ממ"ש נראה בעיני בשר

בקיום נבואתו העיקרית – בשורת הגאולה –

"לאלתר לגאולה" ו"הנה זה משיח בא"

ובעגלא דידן יתגלה לעין כל

ויוליכנו קוממיות לארצנו הק'

ויבנה ביהמ"ק במקומו ויקבץ נדחי ישראל

בגאולה האמיתית והשלימה

נאו מי"ד ממ"ש ממש!